

غفلت از شهید آوینی و گرفتاری در بی تاریخی دائمی.

شماره پرسش: ۱۴۶۴۳

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۱۰/۳۰ ۰۴:۱۰:۲۷

متن پرسش

گاهی آنقدر دلتنگش می شوم که بغضی سنگین راه گلویم را می گیرد و مثل الان اشک، چشمانم را لبریز می کند و درد فراق و آه حسرت و دور افتادگیم از او و مسیرش آشفته ام می کند. او اهل طریق و تفکر روح الله بود و من اهل طریق «من». او جسور شهادت بود و من بی عرضه ی شهادت، عجیب دلم تنگ اوست. سید مرتضی برای من صرف یک متفکر مذهبی نیست او حکم رفیق انس مرا دارد که می شود «عشق بازی» را با او هم پیاله شد. می شود شراب مولانا روح الله را با او جرعه نوشی کرد. بفرمایید در این حال سنگین تنهایی چه باید کرد؟

متن پاسخ

سلام علیکم: باسمه تعالی: آوینی همه ی تاریخ تفصیلی آینده ی ما است که به طور اجمال در او جمع بود. اگر از حضور دائمی او در منظر خود غفلت کنیم مسلّم مسلّم بدانید در بی تاریخی دائم به سر می بریم. او در عین اجمال بودن به یک معنا تفصیل حضرت روح الله بود. باید که برای نگهبانی خود نگهبان آوینی باشیم. موفق باشید